

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 5. Vtrùm, esse inifinitu[m] per essentia[m], aut etia[m] secundùm
essentiam, sit proprium Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

res, & conuenientes: si sapientia, ve factis ex se, est notum. Cum præcognitione igitur ab eis, & ab alijs eiusmodi potest, & solet à nobis concipi sapientia Dei. Et idem est de cæteris attributis, quæ transcendere dicuntur dicti conceptus.

QVÆSTIO V.

Virum esse infinitum per essentiam, aut etiam secundum essentiam sit proprium Dei.

Infinnitatem per essentiam, aut etiam secundum essentiam ita esse propriam Dei, vt prorsus repugnet, eam conuenire creaturæ, communis Scholasticorum sententia est. Quam cum S. Th. 1. p. q. 7. art. 2. tradunt communiter expositores eius. Et expressit Cyparil. Decad. 10. cap. 10. dicens. *Solus Deus est essentia infinitus*. Et quidem sententiam istam in aliquo, aut in aliquibus sensibus esse certissimam, nemo est, qui dubitet, aut dubitare possit. Primò enim si particula *per essentiam* vsurpetur, vt communiter solet, prout contraponitur particula *per participationem*, ita, quod, habere aliquid per essentiam, sit habere à se, & independenter ab omni causâ; certissimum est, solum Deum habere posse infinitatem, sicut & alia attributa intrinseca, per essentiam; quia, solus Deus esse potest; sicut & necessariò est ens à se. Secundo, si infinitas per essentiam, aut secundum essentiam ponatur, vt eam posuit Vazq. citatus supra q. 1. in independentiâ ab alio tanquam à causâ: vel ponatur, prout ab aliquibus Thomistis cum S. Tho. ibi etiam citatis, in habendo esse irreceptum, qualiter solum ens à se habere potest; certissimum quoque est, nullam creaturam habere posse infinitatem per essentiam, aut secundum essentiam; vti est certissimum, nullam creaturam posse habere esse modo dicto irreceptum, aut independens ab alio tanquam à causâ. Tertio, si infinitas per essentiam, aut secundum essentiam ponatur in quantitate perfectionis vel excedente omnem aliam perfectionem possibilem; vel eam eminentialiter continente; vel omnem penitus imperfectionem excludente, iuxta varias Auctorum sententias relatas item supra q. 1. vel certè in quouis alio prædicato vnice conueniente Deo; certissimum itidem erit, repugnare creaturam, quæ habere posse infinitatem per essentiam, aut secundum essentiam; vti est certissimum, repugnare creaturam, cui possit conuenire aliquid ex prædicatis dictis. Et sane quicumque negant creaturam possibilem infinitatem per essentiam, aut secundum essentiam, aut etiam in essentia, vel quoad essentiam, in aliquo ex prædicatis sensibus loqui, indubitabile est.

Cæterum, si id appelleretur infinitum secundum essentiam, (prout nos appellandum censuimus supra disp. 13. q. 1. & sæpe deinceps), quod secundum aliquam metaphysicam quantitatem sibi essentialiter conuenientem infinitum est; neque adeò certum est, neque adeò commune, infinitatem secundum essentiam repugnare creaturæ. Esse enim possibile atque etiam existentes defecto creaturas infinitas secundum essentiam, seu quoad essentiam in sensu isto, tenent Recupit. de Deo lib. 4. q. 7. Veken. de Deo disp. 7. cap. 2. & alij, tales reputantes vnionem hypostaticam, visionem

beatificam, scientiam, qua Christus dominus inuenitur obiecta infinita, & alias creaturas huiusmodi. Quod si creatura quoad aliquam quantitatem metaphysicam sibi essentialiter conuenientem toties sit dicenda infinita, quoties quoad talem quantitatem aut est æqualis aggregato infinito aliarum creaturarum, aut ipsum excedit, prout à nobis est statutum supra disp. 13. q. 2. proposit. 3. & q. 8. proposit. 1. iam vtiq; sententia adstruens possibile creaturas secundum essentiam infinitas in sensu prædicto non solum erit communis inter Theologos, sed prorsus vera; quandoquidem Theologi communiter aut affirmant, aut supponunt vt prorsus verum, esse possibile, de factoque dari multas creaturas, quorum vniquaque quoad quantitatem metaphysicam suæ perfectionis, seu bonitatis, aut etiam virtutis, seu potentia vel æqualis, vel maior est, quàm infinita multitudo aliarum inferioris notæ, iuxta ea, quæ dicebamus q. illa 8. citatâ. Quibus suppositis sit.

Propositio I.

Infinitas per essentiam, aut etiam secundum essentiam talis, qualis reperitur in Deo, ita solius Dei propria est, vt multis ex titulis repugnet, eam in creaturâ reperiri.

Primò; quia Deus à se ipso cum omnimodâ necessitate, & independentiâ ab omni causâ habet infinitatem: qualiter nullum prædicatum, nedum infinitas, potest reperiri in creaturâ. Secundo; quia perfectio Dei in omni genere ita est infinita, vt non solum excedat infinitè aggregatum omnium aliarum perfectionum possibilem distinctarum à se, sed etiam illas omnes, & se ipsam complete; eo quod sola ipsa, totam talis aggregati perfectionem continens formaliter, & eminenter, eius imperfectiones excludit, prout amplius explicabitur infra disp. 16. Quod etiam ab omni creaturâ prorsus alienum est. Quarto; quia infinita perfectio Dei non solum excedit aggregatum aliarum omnium perfectionum, quæ sunt absolute possibile, sed etiam est tanta, vt quantumuis plures, & plures ex quouis hypothesi datâ possibile essent, earum insuper omnium, & simul aliarum aggregatum adhuc excederet. Quod item nullo modo potest conuenire creaturæ. Quintò denique; quia perfectio Dei infinitè excedit aggregatum omnium aliarum perfectionum à se distinctarum nullâ demptâ. Perfectio verò creaturæ non solum non potest excedere aggregatum omnium aliarum perfectionum à se distinctarum, nullâ demptâ, vt pote in quo est inclusa perfectio diuina; sed neque potest excedere, nedum excedere infinitè, aggregatum omnium aliarum perfectionum creaturarum, & si possit ei esse æqualis iuxta doctrinam à nobis supra statutam disp. 13. q. 9. proposit. 3.

